

Laboratorium ochrony danych

Ćwiczenie nr 1

Temat ćwiczenia: Ciała skończone proste

Cel dydaktyczny: Poznanie metod generowania ciał skończonych prostych oraz zasad rachowania w tych systemach algebraicznych, badanie właściwości ciał i wielomianów nad ciałami, sekwencje okresowe i pseudolosowe.

Wprowadzenie teoretyczne

W kryptografii oraz w technice kodowania stosuje się alfabet o skończonej liczbie elementów. Z reguły liczba elementów stosowanego alfabetu równa jest albo liczbie pierwszej, albo potędze liczby pierwszej. Dzięki temu zastosowany alfabet można uważać za strukturę algebraiczną, która nazywa się ciałem skończonym lub inaczej ciałem Galois.

Ciało skończone liczbowe $GF(p)$ jest to system algebraiczny złożony ze zbioru liczb $A = \{0, 1, \dots, p-1\}$ oraz z operacji dodawania i mnożenia modulo p , które można wykonywać na tych liczbach (istnieją też ciała skończone nieliczbowe, np. zawierające elementy w postaci wektorów, macierzy oraz odpowiednio zdefiniowanych operacjach dodawania i mnożenia elementów; zbiór A zawiera co najmniej dwa elementy). Taki system spełnia wszystkie aksjomaty ciała, tzn.:

- zbiór $\{0, 1, \dots, p-1\}$ wraz z operacją dodawania modulo p jest przemienną grupą addytywną, z elementem neutralnym 0,
- zbiór $\{0, 1, \dots, p-1\}$ wraz z operacją mnożenia modulo p jest przemienną grupą mnożeniową, z elementem neutralnym 1,
- mnożenie jest rozdzielne względem dodawania, czyli dla każdego a, b i c należących do $\{0, 1, \dots, p-1\}$ spełniona jest zależność $\forall a, b, c \in A \quad a \cdot (b + c) = (b + c) \cdot a = a \cdot b + a \cdot c$.

Skończone ciała proste można skonstruować dla zbiorów liczbowych o liczbie elementów równej **liczbie pierwszej** p . Ciała takie oznaczamy symbolem $GF(p)$. Elementami ciała prostego są liczby: 0, 1, 2, ..., $p-1$. Działania w ciałach prostych są takie same jak działania arytmetyczne z operacją modulo p . Ciało proste jest więc ciałem reszt modulo p . Sumę S i iloczyn P dwóch elementów ciała prostego a i b określają zależności:

$$S \equiv a + b \pmod{p},$$

$$P \equiv a \cdot b \pmod{p}.$$

W $GF(p)$ każdy element ma element do siebie przeciwny, a każdy element niezerowy ma mnożeniową odwrotność, dzięki czemu w ciele p -elementowym można też odejmować, dzielić, potęgować i wyciągać pierwiastki. Wobec tego nad ciałem $GF(p)$ mają sens takie obliczenia, jak rozwiązywanie równań liniowych i nieliniowych, dodawanie, mnożenie i odwracanie macierzy, wszystkie operacje na wielomianach, itp.

Element przeciwny ciała obliczamy za pomocą aksjomatu:

$$\forall a \in A \quad \exists b \in A \quad a + b = b + a = 0,$$

a element odwrotny b dla niezerowego elementu a ciała obliczamy za pomocą aksjomatu:

$$\forall a \in A \quad \exists b \in A \quad a \cdot b = b \cdot a = 1.$$

Element odwrotny do a oznaczamy jako a^{-1} .

Jako przykład wieloelementowego, skończonego ciała prostego przyjmijmy ciało $GF(7)$. Elementami ciała $GF(7)$ są liczby: 0, 1, 2, 3, 4, 5, 6.

Tabliczki dodawania i mnożenia ciała $GF(7)$

+	0	1	2	3	4	5	6
0	0	1	2	3	4	5	6
1	1	2	3	4	5	6	0
2	2	3	4	5	6	0	1
3	3	4	5	6	0	1	2
4	4	5	6	0	1	2	3
5	5	6	0	1	2	3	4
6	6	0	1	2	3	4	5

·	0	1	2	3	4	5	6
0	0	0	0	0	0	0	0
1	0	1	2	3	4	5	6
2	0	2	4	6	1	3	5
3	0	3	6	2	5	1	4
4	0	4	1	5	2	6	3
5	0	5	3	1	6	4	2
6	0	6	5	4	3	2	1

Do badania ciał skończonych używa się funkcji Eulera. Funkcja Eulera $\varphi(n)$ określa liczbę liczb naturalnych w zbiorze $\{1, 2, \dots, n-1\}$ względnie pierwszych z n . Na przykład $\varphi(8) = 4$, gdyż w zbiorze liczb mniejszych od 8 tylko 1, 3, 5 i 7 są względnie pierwsze z 8. Liczby względnie pierwsze nie mają żadnego wspólnego dzielnika oprócz 1. Funkcja Eulera dla liczby pierwszej p jest równa $p-1$, gdyż wszystkie liczby mniejsze od p są względnie pierwsze z p , czyli $\varphi(p) = p-1$.

Aby znaleźć wartość funkcji Eulera liczby złożonej n rozkładamy ją na iloczyn potęg liczb pierwszych

$$n = p_1^{e_1} \cdot p_2^{e_2} \cdot \dots \cdot p_m^{e_m}.$$

Wartość funkcji Eulera dla takiej liczby złożonej wylicza się ze wzoru

$$\varphi(n) = \prod_{i=1}^m p_i^{e_i-1} (p_i - 1).$$

P r z y k ł a d .

Obliczenie funkcji Eulera liczby złożonej: $n = 2646 = 2 \cdot 3^3 \cdot 7^2$; $\varphi(2646) = 1 \cdot 3^2 \cdot 2 \cdot 7 \cdot 6 = 756$.

Można też skorzystać z definicji funkcji Eulera i analizować największe wspólne dzielniki liczb $\{1, 2, \dots, n-1\}$ z liczbą n .

Niezerowe elementy ciała $GF(p)$ charakteryzuje rząd moltiplikatywny. *Rzędem moltiplikatywnym* dowolnego elementu ciała a jest najmniejsza liczba całkowita e taka, że

$$a^e = 1 \pmod{p}$$

Na przykład rzędem moltiplikatywnym elementu 5 ciała $GF(7)$ jest 6, ponieważ $5^6 = 1 \pmod{7}$. Rząd moltiplikatywny elementu ciała $GF(p)$ jest dzielnikiem $p-1$.

Elementy ciała $GF(7)$ mają następujące rzędy moltiplikatywne:

- element 1 – rząd moltiplikatywny 1;
- elementy 2 i 4 – rząd moltiplikatywny 3;
- elementy 3 i 5 – rząd moltiplikatywny 6; (3 i 5 to elementy pierwotne ciała $GF(7)$)
- element 6 – rząd moltiplikatywny 2.

Elementy ciała $GF(p)$ mające rząd moltiplikatywny równy $p-1$ nazywamy *elementami pierwotnymi* ciała. Liczbę elementów pierwotnych n ciała $GF(p)$ można określić z zależności

$$n = \varphi(p-1),$$

gdzie φ jest funkcją Eulera.

Każdy element niezerowy ciała generuje grupę cykliczną. Element pierwotny ciała generuje grupę moltiplikatywną ciała. W tak utworzonej grupie będą wszystkie niezerowe elementy ciała. Elementy grupy moltiplikatywnej o rzędzie moltiplikatywnym większym od 1 i mniejszym od $p-1$ generują podgrupy moltiplikatywne. Taka podgrupa zachowuje działania grupy.

Grupę cykliczną generowaną przez dowolny element ciała skończonego otrzymamy, biorąc kolejne potęgi tego elementu. Na przykład element 5 ciała $GF(7)$ generuje grupę moltiplikatywną: 5, 4, 6, 2, 3, 1, gdyż kolejne potęgi elementu 5 wynoszą: 5, $5 \cdot 5 = 4$, $4 \cdot 5 = 6$, $6 \cdot 5 = 2$, $2 \cdot 5 = 3$, $3 \cdot 5 = 1$. Podobnie element 2 generuje podgrupę trzejelementową: 2, 4, 1. Podczas obliczeń w ciele $GF(p)$ wykorzystujemy redukcję modularną w postaci: $a^2 \bmod p = ((a \bmod p) \cdot a) \bmod p$.

W teorii kodowania są szeroko wykorzystywane wielomiany nad ciałami skończonymi, a w kryptografii sekwencje okresowe pseudolosowe stowarzyszone z wielomianami pierwotnymi nad ciałami prostymi. Wielomian stopnia m nad ciałem $GF(q)$ ma ogólną postać (współczynniki a_i należą do ciała $GF(q)$):

$$p(x) = x^m + a_{m-1}x^{m-1} + a_{m-2}x^{m-2} + \dots + a_1x + a_0 \quad \text{nad } GF(q).$$

Przyrównując ten wielomian do zera, otrzymamy

$$x^m = -a_{m-1}x^{m-1} - a_{m-2}x^{m-2} - \dots - a_1x - a_0.$$

Zależność rekurencyjna stowarzyszona z tym wielomianem będzie

$$s_{j+m} = -a_{m-1}s_{j+m-1} - a_{m-2}s_{j+m-2} - \dots - a_1s_{j+1} - a_0s_j, j = 0, 1, 2, 3, \dots$$

Działania należy tu wykonywać zgodnie z zasadami rachowania w ciele $GF(q)$.

W przypadku ciała liczbowego $GF(p)$ jest $(-a_{m-1}) = (p - a_{m-1})$, a obliczenia wykonujemy modulo p .

$$s_{j+m} = (p - a_{m-1})s_{j+m-1} + (p - a_{m-2})s_{j+m-2} + \dots + (p - a_1)s_{j+1} + (p - a_0)s_j.$$

Gdy założymy ciąg początkowy o długości m elementów: $s_0, s_1, s_2, \dots, s_{m-1}$, np. 1, 0, 0, ..., 0, wówczas dla kolejnych wartości j można obliczyć z powyższej zależności elementy sekwencji okresowej (ciąg m początkowych wartości sekwencji nie może składać się z samych zer). Okres wygenerowanej sekwencji okresowej zależy od typu wielomianu. W przypadku wielomianów *pierwotnych* sekwencja osiąga okres maksymalny.

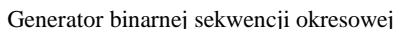
$$T = q^m - 1.$$

Wielomiany niepierwotne generują sekwencje o okresie mniejszym od T .

Wielomiany niepierwotne generują sekwencje o okresie mniejszym od T .

$$x^3 + x + 1 = 0.$$
$$s_{j+3} = s_j + s_{j+1}, \quad j = 0, 1, 2, 3, \dots$$

Realizację zależności rekurencyjnej za pomocą układów logicznych pokazano na rysunku.

Z kolei wielomian nad $GF(3)$ postaci $x^2 + 2x + 1$ nie jest wielomianem pierwotnym, gdyż wygenerowana sekwencja okresowa dla ciągu początkowego 1,0 ma postać: 102201 102201 ..., a jej okres wynosi $T = 6$. Nie jest więc w tym przypadku spełniony warunek $T = q^m - 1 = 3^2 - 1 = 8$ ($m=2$; $q=3$).

Sekwencje okresowe, generowane przez wielomiany pierwotne stopnia m nad $GF(q)$, mają maksymalny okres definiowany wzorem $T = q^m - 1$ i nazywają się *sekwencjami pseudolosowymi*.

4

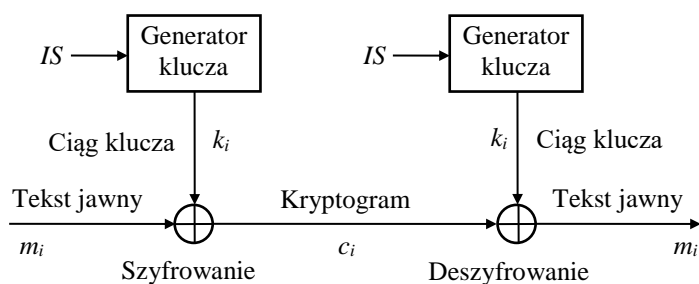
W szyfrowaniu strumieniowym lub potokowym przetwarzaną jednostką jest bit lub bajt (znak), a w szyfrowaniu blokowym – blok, zawierający najczęściej od kilku do kilkunastu bajtów (znaków). Obie te metody szyfrowania mogą być używane zarówno do zabezpieczania transmisji informacji, jak i do bezpiecznego przechowywania danych w pamięciach komputerów lub w plikach dyskowych. Przyjęta technika szyfrowania wynika najczęściej z założonego algorytmu kryptograficznego i ma wpływ na konstrukcję układu szyfratora i deszyfratora.

Szyfry blokowe wymagają podziału informacji na bloki o jednakowym rozmiarze oraz szyfrowaniu każdego bloku tajnym kluczem kryptograficznym, takim samym dla każdego bloku (np. algorytmy DES, AES). W przypadku szyfrów blokowych klucz k -bitowy tworzymy z k kolejnych, wybranych bitów sekwencji pseudolosowej.

Szyfr strumieniowy dzieli wiadomość M na znaki lub bity m_1, m_2, \dots , a następnie szyfruje każdy element m_i za pomocą elementu klucza k_i , należącego do strumienia klucza $K = k_1, k_2, \dots$

$$E_K(M) = E_{k_1}(m_1) E_{k_2}(m_2) \dots$$

Szyfr strumieniowy jest okresowy, jeśli powtarza się strumień klucza. Do algorytmów strumieniowych okresowych należą szyfry podstawieniowe, szyfry Vigenère'a i szyfry realizowane w maszynach rotorowych. Szyfr Vernama jest szyfrem strumieniowym nieokresowym.

Strumieniowy szyfr synchroniczny

Klucz w urządzeniu realizującym szyfr strumieniowy może być umieszczony w pamięci lub generowany na bieżąco. Pamiętanie klucza w przypadku długich strumieni kluczy jest niepraktyczne. Implementację synchronicznego szyfru strumieniowego z generatorem klucza pokazano na rysunku.

Gdy urządzenie przetwarza ciągi bitów, wtedy szyfrowanie i deszyfrowanie odbywa się zgodnie z zasadami rachowania w ciele $GF(2)$, a szyfrator i deszyfrator jest bramką Ex-OR. Zatem algorytm szyfrowania ma postać:

$$c_i = E_{k_i}(m_i) = m_i + k_i,$$

gdzie każdy element jest bitem, a dodawanie jest dodawaniem modulo dwa.

Do obliczenia elementu tekstu jawnego z kryptogramu używa się następującego algorytmu ($2k_i \bmod 2 = 0$):

$$D_{k_i}(c_i) = c_i + k_i = (m_i + k_i) + k_i = m_i.$$

Szyfry strumieniowe należą do systemów z kluczem tajnym, gdzie bezpieczeństwo systemu zależy od klucza. Algorytm generowania klucza musi być algorytmem deterministycznym, aby klucz mógł być łatwo odtworzony po stronie odbiorczej. Klucze najczęściej są ciągami okresowymi, ale najlepszym rozwiązaniem jest klucz jednorazowy.

Generator klucza synchronizuje się za pomocą impulsów synchronizujących *IS*. System kryptograficzny działa poprawnie, jeśli oba generatory, po stronie nadawczej i odbiorczej, pracują synchronicznie. Gdy generatory tracą synchronizm, musi on być przywrócony. Sygnały synchronizacji blokowej w systemie zapewniają protokoły komunikacyjne, a sygnały synchronizacji bitowej – urządzenia transmisyjne modemy.

Przykładowe operacje szyfrowania i deszyfrowania ciągów binarnych:

Szyfrowanie		Deszyfrowanie	
Tekst jawny	1 0 0 1 1 1 0 1	Kryptogram	0 1 0 0 1 1 1 1
Klucz	1 1 0 1 0 0 1 0	Klucz	1 1 0 1 0 0 1 0
Kryptogram	0 1 0 0 1 1 1 1	Tekst jawny	1 0 0 1 1 1 0 1

System z szyfrem strumieniowym nie powoduje propagacji błędów transmisyjnych. Błąd transmisji jednego bitu (bajtu, znaku) nie wpływa na następne bity (bajty, znaki).

Binarną sekwencję pseudolosową można wykorzystać do szyfrowania strumieniowego bitów informacji zapisanych w pliku dyskowym. W tym celu pobieramy z dysku kolejne bajty (znaki) informacji i wykonujemy na nich operację XOR z kolejnymi 8 bitami pobranymi z binarnej sekwencji pseudolosowej. Wynik zapisujemy do pliku zaszyfrowanego. Istotne jest aby liczba wygenerowanych bitów sekwencji była większa lub równa liczbie bitów danych zapisanych w pliku (może to oznaczać konieczność wygenerowania kilku okresów sekwencji). W tym przypadku deszyfrowanie polega na pobieraniu kolejnych bajtów z pliku zaszyfrowanego i wykonywaniu na nich operacji XOR z kolejnymi bitami pobranymi z binarnej sekwencji pseudolosowej.

Przebieg ćwiczenia

1. Wygenerować tabliczkę mnożenia i dodawania ciała $GF(p)$, dla 3 wybranych $p \leq 19$.
2. Wyznaczyć elementy przeciwne do elementów ciała $GF(p)$, dla 3 wybranych $p \leq 19$.
3. Wyznaczyć elementy odwrotne niezerowych elementów ciała $GF(p)$, dla wybranych $p \leq 19$.
4. Wyznaczyć rząd mnożenia elementów ciała $GF(p)$, dla wybranych $p \leq 19$.
5. Znaleźć elementy pierwotne ciała $GF(p)$, dla wybranych $p \leq 19$.
6. Wygenerować sekwencję okresową dla wielomianu nad ciałem $GF(p)$.
Wykorzystać zależność rekurencyjną stowarzyszoną z wielomianem. Przetestować działanie programu dla wielomianów o współczynnikach i sekwencji początkowej zadawanych przez użytkownika (wprowadzanych jako dane do programu lub zadawanych jako stałe w programie), np. dla $x^4 + x + 1$ nad $GF(2)$, $x^2 + x + 2$ nad $GF(3)$, lub innych.
7. Opracować program realizujący szyfrowanie i deszyfrowanie strumieniowe dowolnego pliku dyskowego z wykorzystaniem generatora binarnej sekwencji pseudolosowej stowarzyszonej z wielomianem pierwotnym $x^{10} + x^3 + 1$ nad $GF(2)$. Kolejne bajty odczytane z pliku szyfrować kolejnymi bitami pobranymi z sekwencji pseudolosowej.

Zadania rozwiązać w dowolnym języku programowania. Zademonstrować działanie programów podczas laboratorium. Przesłać krótkie sprawozdanie zawierające wyniki testów funkcjonalnych opracowanych programów.